

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 263/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, advokátska kancelária, Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 CoE 4/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 CoE 4/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018. Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. júna 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje ako povinný v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 Er 194/2017 pre vymoženie sumy 43 293,92 € s prísl. Exekúcia je vedená na základe rozsudku okresného súdu č. k. 2 Cb 16/2012-443 z 10. februára 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 13 Cob 214/2016-552 z 22. februára 2017.

3. Uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 z 29. septembra 2017 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 zo 6. júla 2017 zamietnutá, ďalej bol zamietnutý aj jeho návrh na zastavenie exekúcie z 18. mája 2017 a jeho námietky voči osobe súdneho exekútora.

4. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 z 29. septembra 2017 podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal, aby bolo uznesenie v celom rozsahu zmenené tak, že exekúcia sa zastavuje v celom rozsahu.

5. Uznesením krajského súdu č. k. 10 CoE 4/2018-438 z 29. novembra 2018 bolo uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 18. mája 2017 potvrdené a odvolanie proti výroku o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 zo 6. júla 2017, ako aj odvolanie proti výroku o zamietnutí námietok voči osobe súdneho exekútora bolo odmietnuté. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. februára 2019.

6. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 10 CoE 4/2018-438 z 29. novembra 2018 podal sťažovateľ dovolanie, ktorým žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 E Cdo 2/2019 z 21. mája 2019 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku, pretože dovolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné podľa § 202 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 18. júna 2019.

8. Ústavná sťažnosť smeruje proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu č. k. 10 CoE 4/2018-438 z 29. novembra 2018.

9. Podľa presvedčenia sťažovateľa krajský súd odvolacie dôvody, ktorými sa sťažovateľ bránil, vôbec neposudzoval a nebral do úvahy, resp. konštatoval, že v konaní nevyšli najavo. Pritom v konaní došlo k závažnému pochybeniu spočívajúcemu v nesprávnom procesnom postupe, keďže poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané okresným súdom, tam aj celé exekučné konanie prebiehalo, hoci okresný súd nebol kauzálne, ale ani miestne príslušný vzhľadom na zmenu Exekučného poriadku, ku ktorej došlo s účinnosťou od 1. apríla 2017. V tomto exekučnom konaní mal byť podľa názoru sťažovateľa kauzálne a miestne príslušný Okresný súd Banská Bystrica.

10. Krajský súd v odôvodnení uznesenia uvádza, že hoci konanie oprávneného pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie vykazuje určitú mieru účelovosti, rozhodne ho nemožno označiť za zjavné zneužitie práva či za jej šikanóznny výkon. Návrh na vykonanie exekúcie rešpektoval právny stav existujúci v tom čase a samotná (vzhľadom na právne zastúpenie zrejme) vedomosť, či informovanosť oprávneného o nadchádzajúcej zmene právnej úpravy nerobí z neho zneužitie práva ani pri zohľadnení neúplnosti návrhu (doloženie exekučného titulu bez vyznačenej doložky právoplatnosti). Určujúce je, že v čase

vydania poverenia na vykonanie exekúcie bol oprávneným označený exekučný titul už vykonateľný.

11. S takýmto názorom krajského súdu sa sťažovateľ v žiadnom prípade nemôže stotožniť, pretože vo svojej podstate odporuje zmyslu a účelu právnej úpravy exekučného konania, ktorá bola zavedená novelou Exekučného poriadku, teda zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Názor krajského súdu by bol akceptovateľný iba v prípade, ak by v čase medzi podaním neúplného návrhu na exekúciu (29. marca 2017) do dňa nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu (7. apríla 2017) nedošlo k podstatnej zmene procesného predpisu upravujúceho exekučné konanie. V danom prípade však takýto názor nie je akceptovateľný, lebo v čase nadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu už bola účinná iná právna úprava, ktorá v podstatnej miere menila spôsob vedenia exekučného konania.

12. Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé, že okresný súd nemohol rozhodovať o udelení poverenia súdnemu exekútorovi do 31. marca 2017 (teda do nadobudnutia účinnosti novelizácie), pretože exekučný titul ešte nebol vykonateľný, pričom v čase, keď okresný súd rozhodol o udelení poverenia, už nebol kauzálne a miestne príslušný (od 1. apríla 2017). Pokiaľ okresný súd neskúmal vecnú a miestnu príslušnosť podľa právnych predpisov účinných v čase, keď prvýkrát mohol meritórne rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia (najskôr 7. apríla 2017, keď exekučný titul nadobudol vykonateľnosť), potom zaťažil konanie takou závažnou vadou, ktorá spôsobuje nulitu všetkých rozhodnutí vydaných v rámci konania vedeného okresným súdom vrátane uznesenia krajského súdu. Nie je totiž akceptovateľné, aby konajúci súd priznal právne účinky špekulatívnemu konaniu oprávneného, ktorý sa cestou podania návrhu na vykonanie exekúcie v čase, keď nedisponoval exekučným titulom, snažil vyhnúť účinkom novely Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017. Takéto konanie oprávneného je zjavným zneužitím práva a jej šikanóznym výkonom, čo priamo odporuje

základným zásadám, na ktorých je postavený nový procesný poriadok (§ 200 prvá veta Exekučného poriadku, § 5, § 3 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku).

13. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie už 29. marca 2017 a súdny exekútor požiadal o vydanie poverenia už 4. apríla 2017, teda v čase, keď povinnosť uložená sťažovateľovi exekučným titulom ešte nebola vykonateľná. Z obsahu návrhu na vykonanie exekúcie je zrejmé, že v čase jeho podania neobsahoval obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Ide o zjavné nedodržanie povinností pri podaní žiadosti o vydanie poverenia zo strany exekútora a o svojvoľné uplatňovanie práva zo strany oprávneného pri podávaní návrhu na exekúciu. Ide o špekuláciu zo strany oprávneného a o jeho snahu obchádzať Exekučný poriadok v znení účinnom od 1. apríla 2017. Sťažovateľ je presvedčený, že oprávnený nesmel a nemohol podať návrh na vykonanie exekúcie už 29. marca 2017, keďže v tom čase sťažovateľovi ešte plynula paričná lehota na dobrovoľné plnenie súdom uloženej povinnosti. Základným procesným predpokladom oprávňujúcim podať návrh na vykonanie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia (z materiálnej aj formálnej stránky). V súdnom konaní sa formálna vykonateľnosť posudzuje podľa Civilného sporového poriadku. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť vykonania exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu. Skutočnosť, že v priebehu vykonávania exekúcie došlo k správoplatneniu a vykonateľnosti exekučného titulu, je právne bezvýznamná, pretože pôvodný stav nie je možné dodatočne konvalidovať, a to o to viac, keď počas plynutia paričnej lehoty na plnenie povinnému nadobudla účinnosť novela Exekučného poriadku, ktorá má priamy vplyv jednak na kauzálnu príslušnosť exekučného súdu, ako aj priamo na osobu exekútora, ktorý má predmetnú exekúciu vykonávať.

14. Sťažovateľ je presvedčený, že postup, ktorý predchádzal vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj vydaniu upovedomenia o začatí exekúcie, je nezákonný a nemôže obstať, pričom nezákonným vedením exekúcie voči sťažovateľovi na základe neúčinného procesného predpisu (Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017) došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Uvedené

skutočnosti sú dôvodmi na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) a d) Exekučného poriadku.

15. V predmetnom exekučnom konaní určil osobu exekútora oprávnený nedisponujúci ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Pritom podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 exekúciu vykoná súdny exekútor, ktorého poverí súd. Súd prideluje veci vydaním poverenia na vykonanie exekúcie rovnomerne jednotlivým súdnym exekútorom náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Podľa § 55 ods. 2 písm. a) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 súd prideluje veci súdnemu exekútorovi vymenovanému pre územný obvod krajského súdu, v ktorom sa nachádza miesto, na ktorom je adresa trvalého pobytu alebo pobytu povinného, ak je tento fyzickou osobou. Z toho je zrejmé, že oprávneným zvolený súdny exekútor nebol ustanovený zákonným spôsobom, a nebol preto oprávnený konať. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu sťažovateľ namietol osobu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote.

16. Sťažovateľ je presvedčený, že v skutočnosti exekučný titul sa nestal vykonateľným ani do dňa spísania ústavnej sťažnosti (24. júna 2019), pretože rozsudok krajského súdu č. k. 13 Cob 214/2016-552 z 22. februára 2017, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 2 Cb 16/2012-443 z 10. februára 2016, nebol ešte stále sťažovateľovi riadne doručený. Exekučný súd je pritom oprávnený skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, teda nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale napr. aj na účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť. Zamietnutie návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie s odôvodnením, že nie je oprávnený preskúmať zákonnosť exekučného titulu, je preto alibistické, arbitrárne a rozporné s ustálenou judikatúrou ústavného súdu.

17. Pokiaľ okresný súd uvádza, že sťažovateľ bol (ako to vyplýva zo záhlavia rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Cob 214/2016) zastúpený advokátom, takže nebol

dôvod doručovať rozsudok sťažovateľovi, treba uviesť, že takýto záver je nesprávny, lebo v čase doručovania rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Cob 214/2016 sťažovateľ nebol zastúpený právnym zástupcom z dôvodu vypovedania plnej moci, čo vyplýva zo spisu.

18. Z uvedených skutočností je tiež zrejmé, že na oboch stupňoch rozhodovali nesprávne obsadené súdy, čím došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy.

19. Sťažovateľ 24. apríla 2017 podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Cob 214/2016 z 22. februára 2017 (teda proti exekučnému titulu) dovolanie, pričom zároveň požiadal aj o odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu č. k. 2 Cb 16/2012-443 z 10. februára 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 214/2016 z 22. februára 2017. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 36/2017 z 15. novembra 2017 bola do rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa odložená vykonateľnosť týchto rozsudkov.

20. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoE/4/2018-438 zo dňa 29.11.2018 v časti výroku I. a III. bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie, základné právo sťažovateľa podľa čl. 36 ods. 1, Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok základné právo sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na právnu pomoc, základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na zákonného sudcu, základné právo sťažovateľa podľa čl. 37 ods. 2, Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, spočívajúce v práve na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku

konania a základné právo sťažovateľa podľa čl. 38 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, spočívajúce v práve na zákonného sudcu.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoE/4/2018-438 zo dňa 29.11.2018 v časti výroku I a III.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 638,96 €, a túto poukázať jeho právnomu zástupcovi na účet...“

21. Z uznesenia krajského súdu č. k. 10 CoE 4/2018-438 z 29. novembra 2018 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 194/2017-226 z 29. septembra 2017 vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 18. mája 2017 a ďalej bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti výroku o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 zo 6. júla 2017 a proti výroku o zamietnutí jeho námietok voči osobe súdneho exekútora.

Podľa konštatovania krajského súdu tento v rámci odvolacieho konania zistil, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 13 Cob 214/2016-552 z 22. februára 2017 (exekučný titul) bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 36/2017 z 23. marca 2018 odmietnuté.

Podľa názoru krajského súdu z hľadiska posúdenia dôvodnosti odvolania treba za určujúce považovať vyriešenie otázky okamihu začatia exekučného konania v tejto veci. Zhodne s okresným súdom treba konštatovať, že exekučné konanie začína dňom podania návrhu na vykonanie exekúcie, ktorého účinky ostávajú zachované aj v prípade, že návrh na vykonanie exekúcie vykazuje určité nedostatky. Okresný súd správne zdôraznil ustanovenie § 9a ods. 1 a 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, podľa ktorého sa na exekučné konanie primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku a pojem žaloba sa vykladá (aj) ako návrh na vykonanie exekúcie a tiež súvisiace rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 46/2000. To znamená, že hoci návrh oprávneného doručený súdnemu exekútorovi 30. marca 2017 (a táto skutočnosť je nesporná) nebol úplný, nepredstavovalo to prekážku brániacu začatiu exekučného

konania, pretože malo za následok „len“ nutnosť odstránenia dotknutej nedôslednosti. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. marca 2017 v ustanovení § 40 priamo predpokladal situáciu, keď návrh na vykonanie exekúcie bude mať nejaké nedostatky. Sťažovateľ sa bez konkrétnej protiargumentácie k týmto úvahám a záverom okresného súdu snaží tvrdiť, že ak k návrhu na vykonanie exekúcie nebol pripojený exekučný titul opatrený doložkou vykonateľnosti, nie je v žiadnom prípade možné viesť exekúciu a ani vôbec začať exekučné konanie. Takéto tvrdenie však nemá oporu v relevantnej právnej úprave. Napokon sťažovateľ ani neoznačuje konkrétnu právnu normu, z ktorej by mal takýto výklad vyplývať. Pritom naopak, je zrejmé, že môže nastať situácia, keď je návrh na vykonanie exekúcie podaný, hoci tvrdený exekučný titul nie je (ešte) vykonateľný. Presne z tohto predpokladu vychádza ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 označujúci za dôvod zastavenia exekúcie skutočnosť, že rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným. Pokiaľ sťažovateľ (aj s čiastočnou dávkou irónie) uvádza, že prístup zvolený okresným súdom môže viesť ad absurdum k tomu, že ktokoľvek podá voči komukoľvek akýkoľvek návrh na vykonanie exekúcie, je treba konštatovať, že naozaj je možná i takáto eventualita. Avšak práve na základe povinnosti exekučného súdu skúmať podmienky pre vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v prípade ich nesplnenia by došlo k zamietnutiu návrhu alebo k zastaveniu exekučného konania, ak by sa nesplnenie podmienok viazalo na nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť samotného návrhu na nariadenie exekúcie. Inými slovami, štandardným výsledkom návrhu na začatie exekučného konania nielen môže byť, ale taktiež nezriedka býva, že nedôjde ani len k začatiu samotného bezprostredného núteného výkonu.

Hoci konanie oprávneného pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie vykazuje určitú mieru účelovosti, rozhodne ho nemožno označiť za zjavné zneužitie práva či za jeho šikanózný výkon. Návrh na vykonanie exekúcie rešpektoval právny stav existujúci v čase jeho podania a samotná (vzhľadom na právne zastúpenie zrejme) vedomosť, či informovanosť oprávneného o nadchádzajúcej zmene právnej úpravy nerobí z neho zneužitie práva ani pri zohľadnení neúplnosti návrhu (predloženie exekučného titulu bez vyznačenej doložky právoplatnosti). Určujúcou je skutočnosť, že v čase vydania

poverenia na vykonanie exekúcie bol oprávneným označovaný exekučný titul už vykonateľný, čo skutkovo nespochybňuje ani sťažovateľ.

V danej súvislosti je ešte významnejšie, že sťažovateľ ani len nespochybnil zásadné vyjadrenie oprávneného o „neobvykle intenzívnom“ nakladaní sťažovateľa so všetkým jeho bonitnejším majetkom po vydaní potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu v základnom (sporovom) konaní. Ani pri pripustení účelovosti počínania oprávneného v rámci začatia exekučného konania nie je možné v tomto správaní vidieť intenzitu vyžadovanú pre konštatovanie zjavného zneužitia práva. Nezodpovedalo by ani princípu rovnakého prístupu k adresátom právnej normy, ak by len preto, že do účinnosti zakrátko vstúpi iná (nahradzajúca) právna norma, tí, ktorí postupovali podľa stále účinnej právnej normy (v závere jej účinnosti), by nemali v porovnaní so subjektmi, ktoré vykonali identické úkony v skoršom období, mať k dispozícii všetky oprávnenia a právne účinky z nej vyplývajúce.

Napokon neobstojí ani námietka sťažovateľa, podľa ktorej mu údajne nebol kvalifikovaným spôsobom doručený potvrdzujúci rozsudok krajského súdu v základnom (sporovom) konaní. Už zo samotného vedenia a vykonania dovolacieho konania je zrejmé, že rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť, keďže i táto skutočnosť je podmienkou dovolacieho prieskumu. Len na okraj treba dodať, že hoci sťažovateľ poukazoval na vypovedanie plnomocenstva pre jeho právneho zástupcu v závere sporového konania (zrejme v čase doručovania potvrdzujúceho rozsudku) a tvrdil, že ho k odvolaniu pripája, dotknutú písomnosť k odvolaniu nedoložil a nie je uvedená ani pri vymedzení príloh na titulnej strane odvolania.

Výroky o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6 Er 194/2017 zo 6. júla 2017 a o zamietnutí jeho námietok voči osobe súdneho exekútora nepodliehajú odvolaciemu prieskumu (§ 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku čiastočne v spojení s § 357 a contrario Civilného sporového poriadku a čiastočne s § 30 ods. 10 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017). Preto odvolanie sťažovateľa muselo byť v týchto častiach odmietnuté ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné [§ 386 písm. c) Civilného sporového poriadku].

Uznesenie krajského súdu bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa podľa jeho vyznačenia doručené 11. februára 2019.

22. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 ECdo 2/2019 z 21. mája 2019 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 CoE 4/2018 z 29. novembra 2018.

Podľa názoru najvyššieho súdu z ustanovenia § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 vyplýva, že dovolanie, ale ani dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. Novela Exekučného poriadku modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodnom ustanovení vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu neurčila žiadne pravidlo, a preto je potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability. Z obsahu spisu je zrejmé, že uznesenie krajského súdu bolo v rámci exekučného konania vydané a dovolacie konanie začaté už za účinnosti novej právnej úpravy. Na toto dovolacie konanie z hľadiska prípustnosti dovolania bolo potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá vylúčila prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní. Preto dovolanie podané sťažovateľom treba považovať bez ďalšieho za neprípustné.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

23. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

24. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

25. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

26. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

27. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

28. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

29. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, podal dovolanie, ktoré je explicitne zákonom (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku) označené ako neprípustné.

30. Vyčerpanie opravných prostriedkov podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré je predpokladom prípustnosti ústavnej sťažnosti, sa vzťahuje len na tie opravné prostriedky (riadne aj mimoriadne), ktoré právne predpisy sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznávajú. Len včasné vyčerpanie opravných prostriedkov, ktoré je sťažovateľ zákonom oprávnený osobne uplatniť, možno považovať za účinné v tom zmysle, že sú spôsobilé zabezpečiť jeho súdnu ochranu. Preto aj stabilná judikatúra ústavného súdu konštatuje, že nie je možné zachovať lehotu na podanie ústavnej sťažnosti po doručení rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku aj proti rozhodnutiu, ktoré takým opravným prostriedkom bolo napadnuté v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, ak bolo využitie mimoriadneho opravného prostriedku právnym predpisom vopred explicitne vylúčené.

31. Na základe uvedeného v sťažovateľovom prípade lehota na podanie ústavnej sťažnosti začala plynúť podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde odo dňa právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (11. februára 2019), a nie od doručenia rozhodnutia o dovolaní, ktoré je zo zákona neprípustné.

32. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť zjavne po uplynutí zákonnej lehoty, ústavný súd ju ako oneskorene podanú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako oneskorene podaná, bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jeho v ústavnej sťažnosti označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2019